

Χωρίς το θείο έλεος τίποτα!

Επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης (†).

«Ιησού υιέ Δαβίδ, ελέησόν με». (Λουκ. 18:37).

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Ένας, αγαπητοί μου, ένας φτωχός ζητιάνος καθόταν σ' ένα σταυροδρόμι της πόλεως Ιεριχώ και ζητούσε την ελεημοσύνη των διαβατών. Έλεος ζητούσε ο δύστυχος. Πολλοί περνούσαν από το μέρος εκείνο. Και άλλοι μεν διάβαιναν βιαστικά μπροστά του χωρίς να δίνουν προσοχή στις παρακλήσεις του. Άλλοι πάλι, πονετικοί, τον πλησίαζαν, έβγαζαν και του έριχναν κάποιο νόμισμα, μικρά βοηθήματα· αλλά τι να του κάνουν αυτά; Μ' αυτά δεν θεραπευόταν ο πόνος, ο μεγάλος πόνος της ψυχής του· αυτός, χρόνια τώρα, ζούσε μέσα στο σκοτάδι, ήταν τυφλός!

Αλλά εδώ τώρα, από το σημείο εκείνο που καθόταν ο τυφλός, περνάει όχι κάποιος τυχαίος διαβάτης, όχι κάποιος πλούσιος, ούτε κάποιος βασιλιάς· περνάει ο Χριστός! Περνάει δηλαδή – ποιος· εκείνος που δημιούργησε το φως και έπλασε τα μάτια των ανθρώπων. Περνάει ο Χριστός, εκείνος που άναψε και κρέμασε στο στερέωμα τον ήλιο και τη

σελήνη, περνάει εκείνος που ανάβει τη νύχτα τους λαμπρότερους πολυελέους, τα αμέτρητα αστέρια του ουρανού. Αυτός περνάει.

Ακούει ο τυφλός κίνηση από πλήθος κόσμου και ρωτάει, τι συμβαίνει. Του λένε, ότι περνάει ο Ιησούς ο Ναζωραίος. Και αρχίζει να φωνάζει, μόλις τ' ακούει, με όλη τη δύναμη των πνευμόνων του: «Ιησού υιέ Δαβίδ, ελέησόν με» (Λουκ. 18:37)· ζω μέσα στο σκοτάδι, λυπήσου με!...

Μικρή η προσευχή του τυφλού, πέντε λέξεις· μεγάλη όμως η δύναμή της, αφού την δέχτηκε ο Θεός και το αίτημά του ικανοποιήθηκε, όπως βλέπουμε στη συνέχεια.

Ο Χριστός τον ακούει, σταματά, τον φωνάζει, κι αυτός πηγαίνει κοντά του. Ο Κύριος τον ερωτά τι ζητάει από εκείνον, και ο τυφλός απαντά: «Κύριε, ίνα αναβλέψω», θέλω να δω το φως μου. Τότε ο Κύριος του λέει: «Ανάβλεψον· η πίστις σου σέσωκέ σε» (Λουκ. 18:41-42), κι αμέσως ο τυφλός είδε το φως του· έβλεπε και δεν χόρταινε να βλέπει όλα τα ωραία της γης και του ουρανού.

Από τη μικρή αυτή προσευχή του τυφλού, αγαπητοί μου, εμείς οι Χριστιανοί έχουμε να διδαχθούμε δύο σπουδαία μαθήματα.

- Πρώτο μάθημα. Όσες φορές κάνουμε την προσευχή μας – και πρέπει να την κάνουμε τακτικά –, η προσευχή μας πρέπει να 'ναι θερμή και ουσιώδης. Θερμή, για να νιώθουμε τι ζητούμε· να λέει όχι μόνο η γλώσσα αλλά και η καρδιά. Να 'ναι επίσης σύντομη, όχι φλύαρη, αλλά με νόημα και συναίσθηση. Τέτοιες προσευχές μάς διέσωσε το Πνεύμα το άγιο μέσα στην Καινή Διαθήκη, για να τις έχουμε υπόδειγμα.

«Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου» ήταν η προσευχή του ευγνώμονος ληστού στο Γολγοθά τη Μεγάλη Παρασκευή (Λουκ. 23:42), κι αυτή η σύντομη προσευχή εισακούσθηκε αμέσως· ο ληστής από κατάδικος μελλοθάνατος έγινε ο πρώτος πολίτης του παραδείσου· να γιατί η προσευχή του έχει μεγαλύτερη αξία από μακρές και φλύαρες προσευχές που κάνουμε εμείς μηχανικά και τυπικά.

Άλλο παράδειγμα. «Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ»(Λουκ. 18:13), είπε με συντετριμμένη καρδιά ο τελώνης της γνωστής παραβολής

όταν προσευχόταν στο ναό. Την ίδια ώρα ήταν εκεί και ο φαρισαίος· αλλ' ενώ εκείνος είπε πολλά λόγια γεμάτα αυταρέσκεια και κατάκριση και δεν εισακούσθηκε, ο τελώνης δικαιώθηκε και βρήκε έλεος, γιατί είπε την ταπεινή του προσευχή συντετριμμένος και με συναίσθηση.

«Ελέησόν με», λέει τώρα και ο τυφλός στην Ιεριχώ, και ο Χριστός ακούει την προσευχή του, γιατί βγήκε με πόνο από μια καρδιά γεμάτη πίστη και ελπίδα στο έλεός του.

Όταν λοιπόν κ' εμείς προσευχόμαστε, ας προσπαθούμε η προσευχή μας να 'ναι θερμή, όχι χλιαρή ή ψυχρή, και με πόνο. Εκείνος που έχει πόνο σωματικό κλαίει· εκείνος που έχει πόνο στην ψυχή για τις αμαρτίες, τις δικές του και των οικείων του, θα κάνει προσευχή με δάκρυ, με συναίσθηση, με θέρμη. Και ο Χριστός, που βλέπει και διαβάζει τις καρδιές, θ' απαντήσει.

Πρώτο μάθημα λοιπόν που μας δίνει ο τυφλός είναι, ότι πρέπει να προσευχόμαστε με θέρμη και πόθο, με συναίσθηση και πόνο.

- Δεύτερο μάθημα. Στις προσευχές μας να ζητούμε το έλεος του Θεού. Τι είναι αυτό το έλεος του Θεού; Είναι η ευσπλαχνία και η συγχώρησή του, η ενίσχυση και βοήθειά του, η χάρη και η προστασία του· είναι σε τελική ανάλυση η σωτηρία μας.

•

Το έλεος και την προστασία του Θεού έχουμε ανάγκη όλοι, μικροί και μεγάλοι, άντρες γυναίκες και παιδιά. Γιατί ο Θεός είναι ο ισχυρός, κ' εμείς είμαστε τα αδύναμα σκουλήκια· ο Θεός είναι ο άγιος, κ' εμείς είμαστε οι αμαρτωλοί· ο Θεός είναι ο πλούσιος, κ' εμείς είμαστε οι επαίτες – ζητιάνοι που χτυπάμε την θύρα του. Και πρέπει πάντοτε να χτυπούμε την πόρτα του φωνάζοντας: «Άνοιξέ μας, Κύριε, την θύρα του ελέους σου!» Να ζητούμε και τη μεσολάβηση της Παναγίας και των αγίων, για να λάβουμε το θείο έλεος, όπως λέει ο ωραίος ύμνος: «Εν τω ναώ εστώτες της δόξης σου, εν ουρανώ εστάναι νομίζομεν, Θεοτόκε, πύλη επουράνιε, άνοιξον ημίν την θύρα του ελέους σου» (όρθρ. Μ. Τεσσαρ.).

Σε κάθε δέηση η Εκκλησία ορίζει να λέγεται το «Κύριε, ελέησον». Ω αυτό το «Κύριε, ελέησον»! Όταν υπήρχε πίστη βαθιά, το έλεγαν όλοι μαζί, λαός και ψάλτες. Τώρα; Ω τώρα, που έσβησε η πίστη από τις καρδιές

των ανθρώπων! Οι μεν ψάλτες πολλές φορές δεν το λένε ή, εάν θα το πουν, θα το πουν μάλλον για να επιδείξουν τη φωνή τους παρά για να παρακαλέσουν με φωνή ευλαβική το Θεό. Ο δε λαός χάσκει, δεν προσέχει. Ω Χριστιανέ, τη στιγμή που ακούς τον ιερέα να παρακαλεί το Θεό, να λες κ' εσύ μέσα στην ψυχή σου το «Κύριε, ελέησον».

Το «Κύριε, ελέησον» θαύματα μπορεί να κάνει, όταν το λέμε με όλη την καρδιά μας· θεραπεύει αρρώστους, σώζει ναυαγούς, φέρνει ευλογία στα έργα μας, προστατεύει έθνη ολόκληρα, ειρηνεύει τον κόσμο.

Το «Κύριε, ελέησον» είναι το κουδούνι που χτυπάει ο φτωχός άνθρωπος στην θύρα του Θεού. Και εδώ μεν στη γη, όταν χτυπάς το κουδούνι στα παλάτια, δεν σου ανοίγουν· ή το πολύ θα βγει η υπηρέτρια και, αν είσαι φτωχός, θα σου πει ότι «Δεν είναι εδώ ο κύριος». Αλλά τελείως διαφορετικά συμβαίνει με το Θεό. «Κύριε, ελέησον» λέει ο άνθρωπος, κι αμέσως ο ουράνιος Πατέρας ακούει την προσευχή, σπεύδει να βοηθήσει τον δούλο του· στέλνει ανθρώπους και αγγέλους – διάφορα μέσα μεταχειρίζεται – για να σώσει από τον κίνδυνο το παιδί του.

Αγαητοί μου. Αυτό το έλεος ας ζητούμε κ' εμείς. Χωρίς αυτό τίποτε δεν μπορούμε να κάνουμε. Δεν μπορούμε να νικήσουμε τα πάθη, να προχωρήσουμε στην αρετή, ν' αγγίξουμε την αγιότητα. Το έλεος ας ζητούμε· το έλεος που ζήτησε ο Δαβίδ ο βασιλεύς όταν έλεγε «Ελέησόν με, ο Θεός, κατά το μέγα έλεός σου...» (Ψαλμ. 50:3), το έλεος που ζήτησε ο ληστής επάνω στον σταυρό, το έλεος που ζήτησαν και έλαβαν χιλιάδες αμαρτωλοί και πονεμένοι άνθρωποι, αυτό ας ζητούμε κ' εμείς.

Και ο Κύριος, όταν η προσευχή μας είναι θερμή, τότε δεν θα κωφεύσει, θ' απαντήσει, θα μας προστατεύσει. Γιατί, όπως ψάλλει ο Δαβίδ κι όπως βλέπουμε κ' εμείς στη ζωή μας, «Οικτίρμων και ελεήμων ο Κύριος, μακρόθυμος και πολυέλεος· ουκ εις τέλος οργισθήσεται, ουδέ εις τον αιώνα μηνιεί» (Ψαλμ. 102:8-9)· δεν θα κρατήσει για πάντα το θυμό του, αλλά θα σπεύσει να μας βοηθήσει, όπως τρέχει η μάνα κοντά στο παιδί της όταν ακούσει τη φωνή και το κλάμα του.

«Το έλεός σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τας ημέρας της ζωής μου» (Ψαλμ. 22:6). Το έλεος του Κυρίου είτε να είναι ο διαρκής και αχώριστος σύντροφός μας σε όλη τη διάρκεια της πρόσκαιρης ζωής μας.

**Από το φυλλάδιο ΚΥΡΙΑΚΗ, αριθμός 2139, 2 Δεκεμβρίου 2018,
Φλώρινα.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>